

GRACE LIN s-a născut într-o familie de imigranți taiwanezi și a copilărit la New York. Spre deosebire de surorile ei care au devenit oameni de știință, Grace s-a orientat spre o carieră artistică. Chiar dacă în copilărie și-a dorit să devină patinatoare – obișnuia să facă desene în care se înfățișa executând exerciții complicate –, în timp a înțeles că nu are destul talent pentru asta. Ilustrațiile însă păreau promițătoare și, curând, desenul a devenit marea ei pasiune.

După încheierea studiilor la Rhode Island School of Design, Grace și-a canalizat întreaga energie spre îndeplinirea noului său vis – acela de a scrie și de a ilustra cărți pentru copii.

Prima sa carte, *The Ugly Vegetables*, a fost publicată în 1999 și s-a bucurat de cele mai bune recenzii și de aprecierea publicului.

Romanul *Bătrânul din Lună* (*Where the Mountain Meets the Moon*), a fost declarat în 2010 Newbery Honor Book, fiind inclus în lista de bestselleruri *New York Times*.

Majoritatea cărților lui Grace Lin au ca temă principală cultura asiatico-americană, tânăra scriitoare considerând că numai „cărțile pot anula granițele, pot face din neobișnuit un fapt cotidian și pot transforma micile întâmplări de zi cu zi în aventuri spectaculoase“.

CÂND MAREA S-A PREFĂCUT ÎN ARGINT

Traducere din engleză de
Bianca Dunav

arthur

CAPITOLUL

I

Când marea s-a prefăcut în argint și frigul a înghețat lumina soarelui, Pinmei a știut că Țestoasa Neagră a Iernii a sosit, cu calmul ei obișnuit. Dar când un vânt șuierător străpunse cerul, aruncându-l în beznă, începu să i se facă frică. Părea că Țestoasa Neagră a Iernii era împinsă către pământ, urlând și zbatându-se.

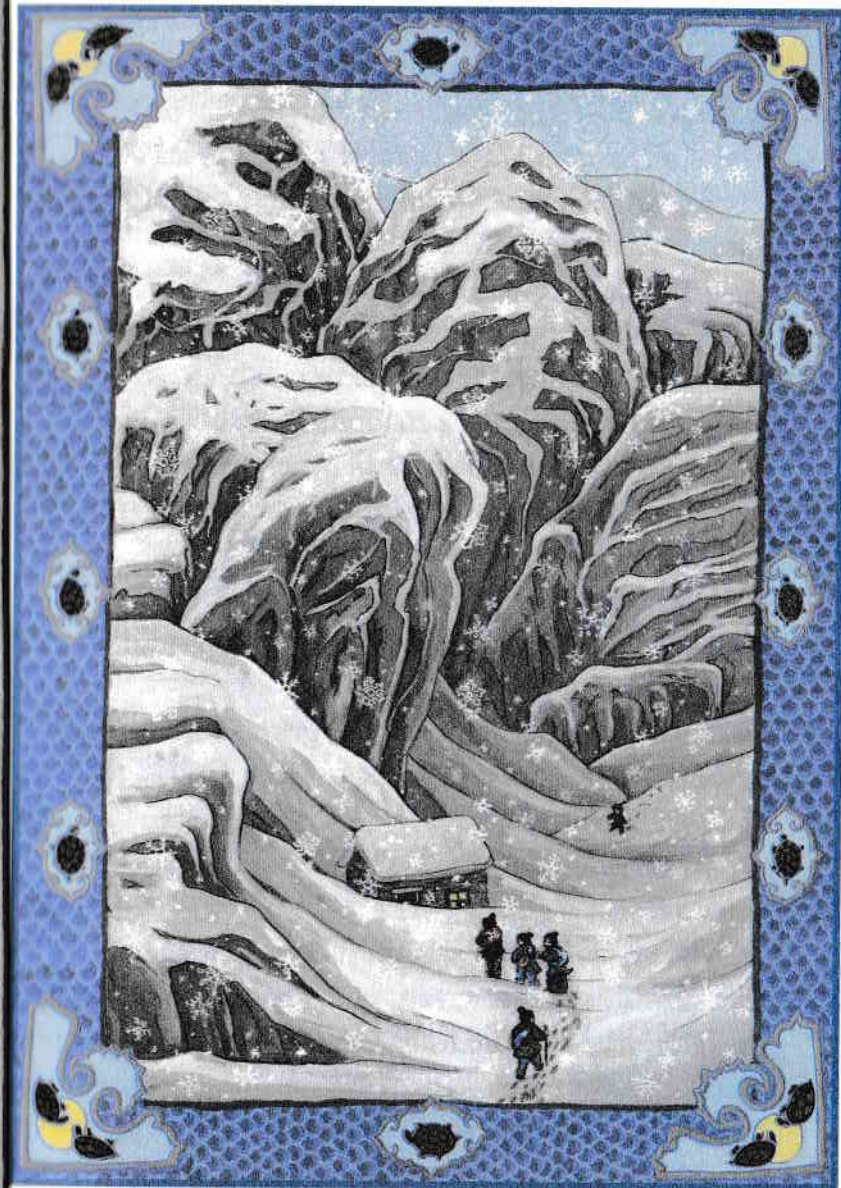
Până și ninsoarea, de obicei blândă, arunca ace ascuțite peste coliba din munți a lui Pinmei, înainte să se aștearnă peste satul de la poale. Satul era plin de case înghesuite, iar când sătenii urcau pe munte,

râsetele lor vesele și ghetele tropăitoare spulberau liniștea. La auzul pașilor lor, Pinmei fugea să se ascundă, iar cosița ei părea coada unui șoarece care intră la adăpost.

Sătenii obișnuiau să urce des până la coliba de pe munte, cerându-i lui Amah să brodeze pe mătase bujori sau nori în cinci culori¹, pentru nunți sau aniversări. Chiar și iarna, când coliba de piatră era îngropată sub omăt, sătenii tot veneau. Și, cu toate că măiestria broderiilor lui Amah îi aducea aici, de rămas rămâneau pentru poveștile bătrânei. Nici măcar Pinmei, ascunsă după o ușă, nu rezista cuvintelor bunicii ei.

„...și când dragonul nemuritor a ridicat acea frumoasă piatră albă, ea a început să strălucească în mâinile lui...” zicea Amah, spunând Povestea Perlei de Dragon, sau „...și pentru că doar un munte ar putea să țină luna, nimeni nu putea ridica globul...” când le zicea Povestea Băiatului Care A Dat Luna De-a Dura, iar Pinmei se trezea că a ajuns printre săteni de parcă ar fi fost trasă de o sfoară nevăzută.

¹ În străvechea Chină, cele cinci culori folosite în broderii erau roșu, albastru, galben, alb și negru. Fiecare culoare înseamnă fie una dintre cele patru direcții sau poziții – est, vest, nord, sud și centru –, fie unul dintre cele cinci elemente – metal, lemn, apă, foc și pământ (n. trad.).

Dar acum tot mai puțini săteni urcau pe munte, și nu doar iarna îi ținea departe. Cei care veneau aveau și ei povești de spus. „Un nou împărat poartă straiul auriu de mătase“, șopteau ei, de parcă s-ar fi temut că până și acolo, în creierii munților, ar fi putut fi auziți.

— Toți ne-am bucurat când vechiul împărat a fost detronat, dar acum tremurăm. Fiindcă noul împărat e crud și nemilos. I se spune Împăratul-Tigrul.

— Dar fiecare nou împărat trebuie să aducă omagiu muntelui, zise Amah, ca să primească binecuvântarea Spiritului Muntelui din vârful! Noi n-am văzut pe nimeni.

— Vedem noi vreodată vreun stăpânitor? răspunse Yishan pe un ton batjocoritor, cum numai un băiat necopt ca el ar fi putut s-o facă.

Deși avea și el o colibă mai sus, pe munte, Yishan se simțea ca la el acasă pe locul de lângă vatră în coliba lui Pinmei.

— Toți spun că se duc în vârful de munte, dar oare chiar o fac?

— A venit, zise un sătean, și a început să urce. Dar vântul, sau iarna, sau, cine știe, poate chiar însuși Spiritul Muntelui l-a împins la vale, spre marea noastră nenorocire. A fost umilit, iar acum toate satele de munte sunt osândite.

— Dar să ajungi în vârful muntelui n-are nimic a face cu satele! spuse Amah. Spiritul Muntelui e cel care hotărăște dacă stăpânitorul e demn.

— Pentru Împăratul-Tigrul, asta nu contează, răspunse săteanul, cu vocea gătuită de amărăciune. Soldații lui vin în toiul nopții în sate să ia toți bărbații. Nu știm când vor ajunge și la noi, dar vor veni.

— Toți bărbații? icni Amah. Pentru ce?

— Pentru Zidul cel Mare, i-a răspuns alt sătean. Bărbații sunt siliți să ridice un zid care să înconjoare întregul regat.

Întregul regat însemna sute de orașe și mii de sate! Amah povestea adesea despre un oraș înconjurat de ziduri, iar lui Pinmei îi venea greu să-și imagineze una ca asta.

— Nu poți să ridici un zid atât de lung! E imposibil! strigă Yishan.

Flăcările din vatră îi făceau tichia să strălucească de parcă ar fi luat foc.

Săteanul ridică din umeri.

— Împăratul ăsta are obiceiul de a face imposibilul să se întâmple.

— Dar, chiar dacă l-ar termina, nu ar fi cine știe ce pavază, zise Amah. Cum ar putea fi apărat un zid care se întinde de jur împrejurul regatului? N-am

avea niciodată îndeajuns de mulți soldați să păzească ceva atât de vast! Ce vrea, oare, acest Împărat-Tigru?

— Vrea o Piatră Luminoasă, vorbea un al treilea sătean, care până atunci tăcuse. Când cineva – o soție, un copil, o mamă – cerșește libertatea unui bărbat, soldații dau mereu același răspuns: „Adu-i împăratului o Piatră Luminoasă Care Aprinde Noaptea și ți se va face pe plac“.

— O Piatră Luminoasă Care Aprinde Noaptea, repetă Amah încetișor.

Căzu o clipă pe gânduri, iar lui Pinmei i se păru că zărește o străfulgerare pe chipul lui Amah. Dar aceasta clătină din cap zicând:

— N-am auzit nicicând de așa ceva.

Dezamăgirea flutură pe chipurile sătenilor. Primul sătean întinse mâna spre Amah să-și ia lucrul terminat, o pânză brodată cu albastrul întunecat al straielor de înmormântare.

— Nimeni n-a auzit, zise el. Dar acum ne dorim cu toții o astfel de piatră.

Sătenii au plecat în tăcere, dar cuvintele lor încă răsunau în urechile lui Pinmei. *Piatra Luminoasă, Zidul cel Mare, Împăratul-Tigru...* O altă pală de aer înghețat pătrunse prin ușa deschisă. Tremurând, Pinmei se furișă în umbrele focului, sperând să se ascundă.

CAPITOLUL

2

Pinmei își dădu seama de câtă vreme era iarnă abia când plecă să aducă orez pentru cină. Când băgă mâna în ulcior, degetele ei atinseră fundul vasului.

Pinmei își trase mâna de parcă s-ar fi înțepat. Era prea devreme! Ar fi trebuit să simtă fundul neted al vasului abia când vârfurile copacilor ar fi fost verzi, iar rândunicile s-ar fi trezit și-ar fi început să cânte. Dar suflarea Țestoasei Negre a Iernii încă zguduia crengile goale, iar păsările erau adormite ca midiile în adâncul mării.

— Pinmei! strigă Amah. Ce faci? Unde-i orezul? Pinmei luă repede un castron și îl umplu. Când i-l aduse lui Amah, bunica ei clătină din cap.

— N-ar trebui să folosim castronul ăsta, Pinmei, zise Amah, iar Pinmei își dădu seama că ține în mâini castronul albastru pe care era pictat iepurele alb.

— Îmi pare rău.

— Știi că acest castron e pentru ocazii speciale, continuă Amah. Bunicul meu...

— ...l-a primit de la împăratul Orașului Razelor Strălucitoare de Lună, îi luă Pinmei vorba din gură, cu un zâmbet ghiduş. Dar nu era încă împărat când i-l-a dăruit bunicului tău, așa că nu cred că se poate considera un dar împărătesc.

— Îți tachinezi biata bunică doar când suntem singure, se prefăcu Amah că oftează. Când le zic oamenilor cum necăjești o femeie bătrână, nimeni nu mă crede. „Cine, micuța Pinmei?! O, dar e sperioasă ca un șoricel!“ zic ei.

Pinmei se strâmbă la Amah, care râdea. Într-adevăr, acum, când era doar cu Amah, cuvintele nu i se mai înțepeneau în gât. Nu știa de ce, dar când zărea un necunoscut, se simțea ca un pește prins sub gheață, incapabil să tragă măcar o gură de aer.

— O copilă trebuie să-și petreacă timpul și cu altcineva decât cu o bunică bătrână, zise Amah, iar

zâmbetul îi păli. Poate e un gest egoist din partea mea să încerc să te protejiez locuind aici sus pe munte.

— Yishan trăiește și mai sus, zise Pinmei. De unde stă el poți să vezi și marea! Iar deasupra lui, tocmai în vârf, e Spiritul Muntelui. Dar nu-l vedem niciodată.

Pinmei se uită la bunica ei.

— De ce nu-l vedem niciodată pe Spiritul Muntelui? întrebă ea. Așa ar trebui, fiindcă trăim pe munte.

— Ba îl vedem, răspunse Amah. Știi, Spiritul Muntelui mai este numit și Bătrânul Din Lună. Așa că îl vezi de fiecare dată când privești luna.

— Nu asta am vrut să spun, zise Pinmei. Ci să-l vedem cum ar trebui să-l vadă împărații când plătesc tribut muntelui – ca pe un bătrân care le vorbește.

— Și ce i-ai spune, fetița mea tăcută care chițăie și se ascunde? o iscodi Amah.

Pinmei se îmbujoră. Își dorea adesea să fie ca Yishan, care vorbea de parcă fiecare dintre cuvintele sale ar fi fost cioplit în piatră. Sau ca Amah, care părea să țeară fire de mătase cu glasul.

— Ai vrea să fiu altfel? întrebă Pinmei.

— Altfel? Cum? vru să știe Amah.

Pinmei ridică din umeri, rușinată.

— Poate dacă aș vorbi mai mult sau dacă aș face lucruri... Ca Yishan.